Benke László

Poklok partjain

Élet-Isten gazdag világosságában
gonoszok rejtőznek álruhában,
szeretet álarcába bújva
vedlik kígyóbőrüket
újra meg újra.
Mosolyogva, sziszegve csalnak
csapdájukba, mondom magamnak
és minden vaknak.
Látni se merem, mit akarnak.
Megdermedve állok
életem és hitem maradék özönében.
Akit szerettem, akiért térden álltam
mélységek fölött
fegyelmezetten, hol ziláltan,
hiába kiáltottam: szeretlek,
mondd, hogy te is szeretsz,
akiért elmiséztem éveket, évszázadokat,
tudom már, hogy ő is csak egy a bűnösök közül.
Május, Május, kárhozat, Napistenem,
irtózat remegtet, szétdurran szívem
e fény- és virágözönben, rögtön meghalok.
Mindegy, hogy vagyok, vagy nem vagyok?
Kit éjjel-nappal öleltem boldogan,
gonoszok öröklött gonosza
mióta megfogant.
Vezess még mélyebb pokolra, sötét angyalom.